

SZEGED

Szeged, óh szép Szeged, honszerelem fészke!
Délihábos Alföld örök szemefénye!
Nem te voltál bölcsőm áldott ringatója,
De szeretlek, mintha te ringattad vóna.
Nyugton halok, ha rám koporsó itt zárul,
Úgy szívembe' nőttél második hazámul!

Szeretem egyszerű, jó magyar népedet,
Nem hajlong, nem imád faragott képeket.
Ősi jellemének nem árt a szegénység,
Napbarnított arcán ott ül a kevélység.
De térdet-fejet hajt s magát megalázza
A templomba hívó kis harang szavára.

Ölti föl a hajnal bíboros palástját:
Munkával köszönti égi mosolygását.
Forgatja földjének minden kis göröngyét,
Hullatja közéje verítéke gyöngyét.
A leszálló alkony álmot terít rája,
Ha egy darab kő is pihenő párnája.

Rétje selyem fűvén furulya, kolomp szól,
Nevető szőlőfürt kel ki a homokból.
Sárga aranykalászt renget a rónaság,
Isten áldásával játszik a délibáb.
Szép kévesorokban olvassa jövőjét,
Békével költi el munkája gyümölcsét.

Egyszerű szívéből egyszerű dal zendül,
Sebes szikraként száll a rónán keresztül.
Megfogan, megpihen messze bércek alján,
Szerelmes lányok csókratermett ajkán,
Nádas kunyhájába vissza-visszaszárnyal
Édes üzenettel, erdők illatával.

Nádas kunyhájának szelíd mécsvilága
Boldogságot áraszt csendes otthonára.
Aki betér oda, vándor, hazátlanul,
Tűzhelyet, családot szeretni megtanul.
Nemzeti őserő tiszta lángja mellett
Tűzet fog a lelke: égő honszerelmet.

Nemzet drága kincse, óh te legszebb csillag!
Ez a nép dobogó szíve mélyén ringat.
Csillagok ezrivel hullhatnak az égről:
Te mindig ott maradsz tündöklő vezérül,
Vezeted sötétben, fénylő napvilágon...
Törhetetlen hittel csügg a szabadságon.

Haza és szabadság: álmai virága,
Ezt szövi, hímezi sóhajba, imába,
Ekevassal írja a róna rögébe,
Beoltja a fáknek fakadó rügyébe.
A hömpölygő Tisza, amerre megy, zúgja;
Magyarság növekvő győzelme az útja.

Századok viharát megálltad szilárdul,
Talpra állott néped a nagy tengerárbul.
Vakítón ragyogott lelke legszebb éke:
Röghöz ragaszkodó arany büszkesége.
Hontalan keservvel világgá nem széledt,
Mint a fecske, rakott romokon új fészket.

Palotáid, Szeged, sorra omolhatnak,
Martaléka lehetsz tüzeknek, haboknak:
Bölcsőjét ez a nép soha el nem hagyja,
Százszor is fölépít erős akaratja.
S honszerető lelke zúg a fúvó szélben,
Ott lebeg a tájon délibáb tükrében.